

ind under den hele Masse med Hensyn til Boeslods- og Arvelodsberægning. Det forekommer mig er den Ordning, der ligesom maa indtræde i det Tilfælde. Det er ganske rigtigt, at da kan hun komme til at give sit Særerhverv fra sig, hun kan komme til at finde sig i, at Mandens Arvinger tage Lod og Del i hendes Særerhverv; men dertil vil jeg svare, at det er Noget, hun maa finde sig i, naar hun ikke vil have, at det Manden erhverver, skal være hans Særeie. Vil hun under det omvendte Tilfælde have, at hun og hendes Arvinger skulle have Lod og Del i det, Manden har skrevet sammen ved sin selvstændige Arbeidsvirksomhed, maa hun ikke unddrage sig fra den Konsekvens, at Mandens Arvinger, naar Skiftet skal holdes, kunne faae Del i hendes Særerhverv. Jeg ser ikke rettere, end at disse Grundsetninger, efter hvilke jeg mener, at man kan løse alle de Spørgsmaal, der kunne fremkomme, mutatis mutandis kunne overføres paa de øvrige Kombinationer, der kunne tænkes, og jeg ser saaledes ikke, at man udsætter sig for at komme ind i Banfeligheder, som ikke laade sig løse ved en ligesom Anvendelse af de almindelige juridiske Regler. — Det blev dernæst af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Drenthol) fremhævet, at det var nødvendigt at give Konen en vis Myndighed, naar man tillagde hende denne Raadighed over sit Særerhverv, og han kom paa flere Maader tilbage til, at Kreditorernes Stilling vilde blive vanskelig og tvivlsom, og at de paa mange Maader vilde udjættes for at blive bedragne. Det tror jeg ikke. Det forekommer mig, at alle disse Banfeligheder ere let besvarede ved at henvise til Lovens eget Indhold. Hvis Kreditorerne virkelig ville bevare deres Ret til at holde sig til Konens Særerhverv, hvis de virkelig sætte Pris derpaa, maa de fordrø, at hun medunderskriver eller paa anden Maade træder ind i Gjældsforpligtelsen. Den Myndighed har hun efter Lovforslaget, den behøves ikke at gives hende; thi Lovforslaget gaar jo ud paa, at Kreditorerne ikke maa holde sig til dette Gods for Gjæld, som Manden har stiftet, medmindre Hustruen har samtykket i Gjældsstiftelsen. Men saasnart Hustruen har samtykket i Gjældsstiftelsen, kunne de holde sig dertil. Det er efter min Mening en ganske simpel Udvei, som kan bruges og sikkert vil blive brugt i det praktiske Liv, naar Manden er en daarlig Person, som ingen Kredit har. Den, der forlyner Manden med det Nødvendige til Husly og Sligt, vil fordrø, at Konen skal medunderskrive Kontrakten eller paa anden Maade give tilkjende, at hun samtykker i Gjældens Stiftelse. Hvad de Kreditorer angaar, som ikke iagttagte dette, ser jeg ikke, at de lide nogen Uret derved, at de ingen Afgang faae til at holde sig til Konens Særerhverv.

Jeg skal nu ikke længere opholde mig ved denne Side af Sagen. Jeg antydede allerede i

Begyndelsen, at jeg ikke kunde tro andet, end at de Herrer, som saa stærkt have fremhævet disse Betæneligheder, alligevel ikke rigtig selv tro paa dem; thi hvis de selv troede paa dem, kunde de umulig erklære, at de kunde stemme for Lovforslaget, naar Vædringsforslaget under Nr. 1 blev vedtaget. Det kunde de slet ikke. Derfor gaar jeg ud fra, at de Herrer, der have fremsat disse Betæneligheder, ikke selv tillægge dem videre Bægt. Jeg skal nu nærmere omtale det nævnte Vædringsforslag under Nr. 1, og der skal jeg ikke negte, at jeg er noget i Tvivl med mig selv, Tvivl, som jeg maasse kan faae løst og maasse ikke, om, hvorledes den ærede Landstingsmand, som har stillet dette Vædringsforslag, egentlig kan rime denne Konklusion sammen med sine egne Præmisses og de Betæneligheder, han ved forrige Behandling af Sagen især fremhævede, som taalende imod Lovforslaget. Det var en af den ærede Landstingsmands Betyrninger, at naar en saadan Regel kom istand som den, at Hustruen selv kunde raade over sit Selverhverv, vilde der indtræde en meget betydelig Fare for, at Konerne løb bort, idet de saa nemlig havde Udgang til at leve meget behageligt ved Hjælp af deres Selverhverv og derfor sikkert ved enhver Leilighed, naar der var Noget ueien, vilde vælge denne Ressource. Jeg tilstaar, at dersom denne Betragtning virkelig ligger den ærede Landstingsmand alvorlig paa Hjerte, hvad jeg ikke tvivler om, at den gjør, fordi det er en meget stor Betænelighed i og for sig, saa forekommer det mig i høt Grad forbausende, at han kan stille et Vædringsforslag af den Art; thi det er netop et Vædringsforslag, som gjør det absolut nødvendigt for Konen at gaa, naar hun vil nyde den Fordel at raade over sit Selverhverv. Det er efter min Mening en af de store Betæneligheder ved Vædringsforslaget, at hvis der overhovedet skulde være Tale om ved Love at virke hen til, at Konen løb bort, har dette Vædringsforslag netop den Egenkab, at det kan virke hen dertil. Det gaar jo nemlig ligesom ud paa at sige: Du kan ikke komme til at raade over dit Selverhverv, Du maa finde dig i, at Manden drifter Alt op; der er kun een Redning, det er, at Du gaar. Naar Du paa egen Haand løber fra ham, er Du frelst. Det er nu egentlig ikke min Tro, at det vil spille nogen Rolle med Hensyn til det interessante Spørgsmaal, at løbe bort eller ikke løbe bort, om Lovgivningen i den Henseende giver Forskrifter paa den ene Maade eller paa den anden Maade. Jeg tror, som jeg oftere har sagt, at det i Almindelighed vil være ganske andre Faktorer, som i den Henseende ville gjøre sig gjældende, men jeg har den alvorlige Betænelighed ved Vædringsforslaget, at det forekommer mig, at man ikke bør, og at det er forbundet med den allerstørste Fare at legalisere, om jeg maa bruge det Udtryk, den Tilstand, at den ene